

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 410/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného spoločnosťou JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s. r. o., Nová Doba 15, Nižná, v mene ktorej koná advokát JUDr. Dušan Serek, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžr 47/2016 a jeho rozsudkom z 29. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2018 elektronicky doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžr 47/2016 a jeho rozsudkom z 29. marca 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom súdneho konania vedeného Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 S 103/2015.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov č. UPo-3/2015-Ko z 5. mája 2015, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Námestovo, katastrálneho odboru (ďalej len „úrad“) č. UP 2/2014 z 19. januára 2015. Týmto rozhodnutím úrad vyhovel protestu prokurátora a zrušil skoršie rozhodnutie úradu č. V-1753/2014 z 25. augusta 2014, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva k pozemku parc. č. 497/2 (orná pôda – 1184 m²) ležiacemu v obci [REDAKOVANÉ] a k. ú. [REDAKOVANÉ] v podiele 1/6-ina v prospech sťažovateľa.

3. Rozsudkom krajského súdu č. k. 21 S 103/2015-53 z 2. decembra 2015 bola žaloba sťažovateľa ako žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zamietnutá. Podľa názoru krajského súdu žaloba nebola dôvodná, pričom postup a rozhodnutie žalovaného boli zákonné. Úrad nemal povoliť vklad vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy vlozenej do katastra pod č. V-1753/2014, keďže v čase rozhodovania o návrhu na vklad existovalo rozhodnutie úradu v rámci prebiehajúcich pozemkových úprav, ktorým bolo potvrdené nadobudnutie vlastníckeho práva tretej osoby k spoluvlastníckemu podielu tvoriacemu predmet kúpnej zmluvy.

4. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 47/2016 z 29. marca 2018 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Právnemu zástupcovi sťažovateľa bol rozsudok najvyššieho súdu doručený 11. mája 2018.

5. Najvyšší súd konštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov uvedených v odôvodnení rozsudku krajského súdu.

6. Sťažovateľ sa so závermi najvyššieho súdu nestotožňuje.

Úrad konštatuje, že v čase rozhodovania o návrhu na vklad bol v rámci ukončených pozemkových úprav vedený ako spoluvlastník spornej parcely [REDAKOVANÉ] (ďalej len „K [REDAKOVANÉ]“). Zároveň s ukončením pozemkových úprav došlo k vyvedeniu všetkých plomb zapísaných na listoch vlastníctva, pričom v danom prípade nijaká plomba zapísaná nebola, a preto nič nebránilo vydaniu rozhodnutia o povolení vkladu. Skutočnosť, že v rámci pozemkových úprav bolo vydané rozhodnutie č. C 214/16/2009/KR, vyšla najavo až po

vydaní rozhodnutia o povolení vkladu. Sťažovateľ v tejto súvislosti akcentuje ústavný princíp právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy, t. j. ochranu dobromyseľne nadobudnutých práv, dodržanie ktorého má nepochybne prednosť. Tento princíp nemožno potlačiť do úzadia len preto, že úrad pred povolením vkladu vlastníckeho práva sťažovateľa do katastra nehnuteľností nedostatočne zistil skutočný stav v predmetnej veci, keď neprihliadol na vlastné rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť ešte pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Ak aj úrad podľa názoru najvyššieho súdu nedostatočne zistil skutočný stav, jeho právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o povolení vkladu sa stalo v zásade nezmeniteľným a nezrušiteľným. Dobromyseľne nadobudnuté vlastnícke právo nemožno totiž sťažovateľovi „odňať“ len nejakým „dodatočným“ zrušením právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o povolení vkladu. Namiesto je práve následné záznamové konanie s tým, že predchádzajúce rozhodnutie o povolení vkladu zostane v platnosti a v katastri nehnuteľností sa vykoná duplicitný zápis vlastníckeho práva k tej istej časti pozemku podľa verejnej listiny (rozhodnutia č. C 214/16/2009/KR), a práve na základe tejto skutočnosti by potom bolo na dotknutých vlastníkoch takto zapísaných v katastri nehnuteľností, či uzavrú nejakú dohodu o urovnaní alebo sa obrátia na príslušný súd s určovacou žalobou.

S otázkou, prečo by nebolo zákonné záznamové konanie s vyznačením poznámky o narušení hodnovernosti údajov katastra, sa všeobecné sudy podľa sťažovateľa nevysporiadali. Najvyšší súd sa len stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého duplicitným zápisom by sa iba vyvolalo ďalšie súdne konanie o určenie skutočného vlastníka spornej nehnuteľnosti. S týmto názorom najvyššieho súdu sa sťažovateľ vôbec nestotožňuje, považuje ho za neodôvodnený a strohý a je toho názoru, že správnemu orgánu v rámci správneho konania neprináleží pri zápise viacerých verejných a iných listín k tej istej nehnuteľnosti posudzovať a následne vyhodnocovať, ktorý z účastníkov mohol nadobudnúť vecné právo, a teda ktorý z účastníkov má byť skutočným vlastníkom na základe toho-ktorého titulu nadobudnutia. V prípade takejto spornej otázky je daná výlučne právomoc súdu v konaní o určovacej žalobe.

Napokon treba podľa sťažovateľa konštatovať, že záznamové konanie je v tomto prípade nevyhnutnosťou, a to aj s prihliadnutím na najvyšším súdom citovaný § 31 ods. 3

zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) v znení účinnom v čase rozhodovania o návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, podľa ktorého, ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne. Znamená to, že v tom čase účinná právna úprava nedovoľovala čiastočné vyhovenie návrhu na vklad, teda duplicita vlastníctva by sa vyznačila len k spornej časti parc. č. 497/2 a zvyšná časť tejto parcely, ktorá bola takisto predmetom kúpnej zmluvy medzi sťažovateľom a K [REDAKOVANÉ], by touto duplicitou nebola dotknutá.

7. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... priznané v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn.: 8Sžr/47/2016 zo dňa 29.03.2018 v jeho prvej a druhej výrokovej časti porušené bolo.

2. Ústavný súd SR rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn.: 8Sžr/47/2016 zo dňa 29.03.2018 v jeho prvej a druhej výrokovej časti zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 3 v spojitosti s § 13a ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z... v celkovej výške 325,42 €... ktorú sumu je povinný zaplatiť na účet splnomocneného právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

8. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžr 47/2016 z 29. marca 2018 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 103/2015-53 z 2. decembra 2015.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu zo spisu vyplýva, že rozhodnutím úradu č. C 2014/16/2009/KR z 21. októbra 2013 (ktoré sa stalo právoplatným 16. novembra 2013) bolo deklarované, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „manželia R [REDAKOVANÉ]“) na základe geometrického plánu č. 37048201-159/2007 nadobudli vydržaním

vlastnícke právo k pozemku parc. č. 497/1 (záhrada – 467 m²) ležiacemu v k. ú. [REDACTED] v podiele po polovici, a to po K [REDACTED], ktorý bol spoluvlastníkom celej pôvodnej parcely v podiele 1/6-ina.

Rozhodnutím úradu č. V-1753/2014 z 25. augusta 2014 podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k pozemku parc. č. 497/2 (orná pôda – 1184 m²) v k. ú. [REDACTED] v prospech sťažovateľa na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi K [REDACTED] a sťažovateľom. Vklad bol povolený 25. augusta 2014 a týmto dňom sa stal aj právoplatným, pričom súčasne nastali aj právne účinky vkladu.

Následne bolo vydané rozhodnutie úradu č. ÚP 2/2014 z 19. januára 2015, ktorým bolo rozhodnutie úradu č. V-1753/2014 z 25. augusta 2014 o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľa na základe protestu prokurátora zrušené. V čase rozhodovania o návrhu na vklad vlastníckeho práva bol na liste vlastníctva č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] vedený ako vlastník K [REDACTED] v 1/6-ine k par. č. 497/2 (orná pôda – 1184 m²). Dňa 8. apríla 2014 bolo ukončené konanie v rámci registra obnovy evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“), pričom žiadna plomba týkajúca sa parc. č. 497/2 nebola vedená a nič nebránilo vydaniu rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva. Až následne na podnet účastníkov konania vyšla najavo skutočnosť, že bolo vydané rozhodnutie úradu č. C 214/16/2009/KR z 21. októbra 2013 v rámci ROEP a novovytvorená parc. č. 497/1 (záhrada – 467 m²) vyčlenená geometrickým plánom z pôvodnej parc. č. 497/2 (orná pôda – 1184 m²) bola priznaná do vlastníctva manželov R [REDACTED] v 1/6-ine. Tento podiel predtým vlastnil K [REDACTED]. Nadobudnuté a deklarované vlastníctvo manželov R [REDACTED] však nebolo spracovateľom ROEP zapracované do katastra nehnuteľností pre k. ú. [REDACTED]. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemohol K [REDACTED] predávať parc. č. 497/2 s celkovou výmerou 1184 m² v podiele 1/6-ina v prospech sťažovateľa, a preto došlo k zrušeniu rozhodnutia o povolení vkladu pre jeho nezákonnosť. Úrad následne konštatoval, že pri rozhodovaní o návrhu na vklad vlastníckeho práva v konaní vedenom pod č. V-1753/2014 bol nedostatočne skúmaný skutočný stav veci a dôsledne sa nepreskúmalo oprávnenie K [REDACTED] s nehnuteľnosťou nakladať.

Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie úradu č. C 214/16/2009/KR z 21. októbra 2013 sa stalo právoplatným 16. novembra 2013, teda ešte pred rozhodnutím

úradu č. V-1753/2014 z 25. augusta 2014, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Skoršie rozhodnutie úradu nemožno považovať za novoobjavenú verejnú listinu, pretože ide o listinu známu úradu odo dňa jej vydania. Úrad mal pri povoľovaní vkladu prihliadať aj na skutkové a právne okolnosti známe mu z jeho úradnej činnosti, ktoré môžu mať vplyv na povolenie vkladu. Vzhľadom na to nebol skutočný stav predmetnej veci dostatočne zistený (úrad neprihliadol na vlastné rozhodnutie, ktoré nepochybne nadobudlo právoplatnosť ešte pred podaním návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností).

Zákomom ustanovený inštitút protestu prokurátora slúži na nápravu nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej správy, t. j. na odstránenie právnych pochybení, ktoré vznikli v správnom konaní. K zrušeniu rozhodnutia o povolení vkladu došlo na základe dôvodného protestu prokurátora ako zákonného prostriedku nápravy nezákonného rozhodnutia správneho orgánu o povolení vkladu, a nie na základe „novoobjavenej“ verejnej listiny, ako to tvrdí sťažovateľ.

Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, podľa ktorého duplicitným zápisom by správny orgán vyvolal iba ďalšie súdne konanie o určenie skutočného vlastníka spornej nehnuteľnosti.

Podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona v znení účinnom do 31. augusta 2009 ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne. Ak sú podmienky na vklad splnené len v časti návrhu a ak je to účelné, správa katastra môže rozhodnúť len o časti návrhu. Podľa § 31 ods. 3 katastrálneho zákona v znení účinnom od 1. septembra 2009 ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí; inak návrh zamietne. Vzhľadom na právnu úpravu účinnú ku dňu rozhodovania o návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností, t. j. k 25. augustu 2014, mohol správny orgán rozhodnúť len tak, že vklad povolí alebo návrh zamietne, keďže vtedy účinná právna úprava nedovoľovala čiastočné vyhovieť návrhu na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Sťažovateľ je presvedčený, že povolením vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy uzavretej s K [REDACTED] dobromyseľne nadobudol celú pôvodnú parc. č. 497/2 (orná pôda – 1184 m²) v k. ú. [REDACTED]. Toto rozhodnutie nebolo možné zrušiť na tom základe, že sa dodatočne prišlo na to, že skorším rozhodnutím úradu (právoplatnosť ktorého predchádzala povoleniu vkladu) bola časť parcely vo výmere 467 m² vyčlenená geometrickým plánom a označená ako záhrada parc. č. 497/1 s tým, že za vlastníkov novovzniknutej parcely boli určení manželia R [REDACTED]. Podľa sťažovateľa by bolo správnym také riešenie, že by sa na dotknutú parcelu viedli dva listy vlastníctva s vyznačením duplicity vlastníckeho práva v príslušnom rozsahu. Potom by bolo úlohou súdu rozhodnúť o tom, komu patrí sporná plocha.

15. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že skutkový stav veci sa v celom relevantnom rozsahu javí medzi účastníkmi konania ako nesporný. Je teda preukázané, že K [REDACTED] kúpnu zmluvou previedol na sťažovateľa svoj spoluvlastnícky podiel k pôvodnej parc. č. 497/2 (orná pôda – 1184 m²), a to aj napriek tomu, že skorším právoplatným rozhodnutím úradu vydaným v rámci konania o ROEP spoluvlastnícke právo k časti tejto parcely stratil, keďže novovytvorená parc. č. 497/1 (záhrada – 467 m²) vyňatá z pôvodnej parcely bola pririeknutá do vlastníctva manželov R [REDACTED] v 1/6-ine. Skutočnosti nasvedčujú tomu, že medzi sťažovateľom a manželmi R [REDACTED] je sporná

otázka, komu patrí novovytvorená parc. č. 497/1 (záhrada – 467 m²). S veľkou mierou pravdepodobnosti by zvyšná časť parc. č. 497/2 (ktorá zostala po odčlenení novovytvorenej parcely) nemala byť predmetom sporu medzi týmito subjektmi.

16. Podľa názoru ústavného súdu sa závery najvyššieho súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Argumentácia najvyššieho súdu je dostatočná a presvedčivá.

Ak by bol úrad postupoval podľa právnych predstáv sťažovateľa (teda na základe dvoch listín by zapísal ako spoluvlastníkov tej istej parcely sťažovateľa aj manželov R [REDACTED] s vyznačením duplicity vlastníctva v rozsahu parc. č. 497/1), potom by z pohľadu sťažovateľa na dosiahnutie nápravy stačilo, aby prebehlo súdne konanie na určenie, kto je vlastníkom novovytvorenej parc. č. 497/1, keďže iba táto časť pôvodnej parcely sa javí ako sporná. Ak by boli v spore úspešní manželia R [REDACTED], vlastnícke právo sťažovateľa k oklieštenej parc. č. 497/2 by zostalo zachované (zapísané) a zvyšok by sa ako nová parc. č. 497/1 zapísal už len ako vlastníctvo manželov R [REDACTED].

Vzhľadom na postup, ktorý si zvolil úrad, sa náprava z hľadiska sťažovateľa javí ako o niečo zložitejšia. Sťažovateľ totiž vôbec nie je zapísaný ako vlastník, keďže kúpna zmluva s K [REDACTED] nebola považovaná za listinu schopnú vkladu. Na nápravu tohto stavu by musel uzavrieť s K [REDACTED] novú zmluvu týkajúcu sa len zvyšku parc. č. 497/2 a vo vzťahu k parc. č. 497/1 by musel podať žalobu o určenie vlastníckeho práva proti manželom R [REDACTED].

Na tomto mieste je potrebné poznamenať, že sťažovateľ netvrdí (ani nenaznačuje), že K [REDACTED] s ním nie je ochotný prípadnú novú zmluvu týkajúcu sa zvyšku parc. č. 497/2 uzavrieť.

Z pohľadu ústavného súdu nemožno akceptovať argument sťažovateľa, podľa ktorého právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech sťažovateľa treba považovať za nezmeniteľné a nezrušiteľné.

Ako to ústavný súd už naznačil, v zásade nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má. Z tejto zásady existujú viaceré výnimky, ktoré sú v zákone výslovne zakotvené. Jednou z takýchto výnimiek (umožňujúcich nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka) je právny inštitút vydržania vlastníckeho práva. V prípade nehnuteľnosti ten, kto má nehnuteľnosť v dobromyseľnej nerušenej držbe po dobu najmenej 10 rokov, nadobudne k nej vlastnícke právo, aj keď titulom dobromyseľnosti jeho držby bol právny úkon uzavretý so subjektom, ktorý v skutočnosti nehnuteľnosť nevlastnil. V danom prípade k vydržaniu nemohlo dôjsť už len pre neuplynutie zákonnej 10-ročnej doby (ústavnému súdu pritom nie je známe, či sťažovateľ mal vôbec niekedy v držbe spornú časť pozemku, teda parc. č. 497/1).

Na základe dosiaľ uvedeného možno konštatovať, že hoci kúpna zmluva uzavretá medzi sťažovateľom a K [REDAKOVANÉ] bola vložaná do katastra nehnuteľností (čo by mohlo byť v zásade dostatočným podkladom pre následnú dobromyseľnú držbu spornej časti pozemku zo strany sťažovateľa), v skutočnosti z hľadiska hmotného práva sťažovateľ vlastnícke právo k spornej časti pozemku, teda k parc. č. 497/1, nenadobudol, keďže sporný pozemok K [REDAKOVANÉ] v kritickom čase nepatril a k nadobudnutiu vlastníctva vydržaním zo strany sťažovateľa nedošlo pre nesplnenie zákonných podmienok.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona okresný úrad preskúma v rámci vkladového konania predloženú zmluvu *inter alia* aj z hľadiska, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou. Na základe nesporných skutkových zistení je jednoznačne preukázané, že úrad takto nepostupoval, pretože nevezal do úvahy svoje skoršie rozhodnutie, ktorým bola sporná parc. č. 497/1 určená do vlastníctva manželov R [REDAKOVANÉ], čo vo svojich dôsledkoch znamená, že v tomto rozsahu K [REDAKOVANÉ] nebol oprávnený s nehnuteľnosťou nakladať. Práve preto neskoršie rozhodnutie úradu, ktorý na základe protestu prokurátora svoje rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zrušil, sa javí ako logické a správne.

V súvislosti s názorom sťažovateľa, podľa ktorého právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o povolení vkladu treba považovať v zásade za nezmeniteľné a nezrušiteľné, považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na to, že sťažovateľ pritom celkom opomína

skutočnosť existencie skoršieho právoplatného rozhodnutia úradu (vydaného v rámci konania o ROEP), ktorým bolo vlastnícke právo k parc. č. 497/1 pririeknuté manželom R [REDACTED]. Aj oni by totiž na základe rovnakej logiky uvažovania mohli tvrdiť, že vlastnícke právo priznané im právoplatným rozhodnutím vydaným v správnom konaní nemožno odňať tým, že neskôr v inom konaní (ktorého účastníkmi manželia R [REDACTED] neboli) bude vlastnícke právo pririeknuté sťažovateľovi. K tomu treba dodať, že K [REDACTED] ako vlastník pôvodnej parc. č. 497/2 musel byť účastníkom konania o ROEP, v rámci ktorého prišiel o časť svojho vlastníctva v rozsahu zodpovedajúcom parc. č. 497/1. Pritom K [REDACTED] ako účastníkovi konania nič nebránilo záver o nadobudnutí vlastníctva manželmi R [REDACTED] napadnúť, čo sa však podľa všetkého nestalo.

17. V závere možno uviesť, že právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu, ale ani právoplatné rozhodnutie správneho orgánu, ktorými dochádza k ustáleniu vlastníckeho práva v prospech konkrétnej osoby, spravidla nie sú takej povahy, že by vylučovali možnosť prostredníctvom niektorého z mimoriadnych opravných prostriedkov takéto rozhodnutia zvrátiť.

18. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018